

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **Š. M.**, bytem P. 272, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, **o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2016, č. j. X, ve věci starobního důchodu,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce dne 21. 10. 2015 podal u Okresní správy sociálního zabezpečení v Jeseníku (dále jen „OSSZ“) žádost o přiznání tzv. předčasného starobního důchodu, tj. o přiznání nároku na starobní důchod před dosažením důchodového věku ve smyslu § 31 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“). Žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 2. 2016, č. j. X žádost žalobce zamítla s odůvodněním, že důchodový věk žalobce činí 63 let a 4 měsíce, jehož dosáhne v roce 2019, tudíž podle § 29 odst. 1 písm. k) ZDP, musí pro vznik nároku na starobní důchod získat nejméně 35 let pojištění,

popř. dle § 29 odst. 3 písm. a) ZDP alespoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 ZDP. Jelikož žalobce ke dni 18. 1. 2016, od něž žádá přiznání starobního důchodu, získal pouze 34 roků a 12 dnů pojištění, resp. 19 roků a 352 dnů doby pojištění uvedené § 11 a § 13 odst. 1 ZDP, nesplňuje podmínku potřebné doby pojištění. Žalovaná dále v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že dobu vedení v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995 jako uchazeče o zaměstnání, po kterou nenáleželo hmotné zabezpečení nebo podpora v nezaměstnanosti anebo podpora při rekvalifikaci (dále jen „podpora“), lze hodnotit nejvýše v rozsahu 3 roků před vznikem nároku na důchod. Dále uvedla, že nedílnou součástí rozhodnutí je osobní list důchodového pojištění žalobce.

Proti rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž uvedla, že mu nebylo započteno 7 let v evidenci úřadu práce, k čemuž doložil potvrzení úřadu práce.

Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím námitky žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí ocitovala § 5 odst. 2 písm. a) ZDP, z něhož dovodila, že zatímco doba v evidenci úřadu práce, po kterou uchazeči o zaměstnání náleží podpora, zakládá účast na důchodovém pojištění bez omezení, neplatí totéž pro dobu evidence, po kterou podpora nenáleží, neboť tato zakládá účast na důchodovém pojištění toliko v rozsahu 3 let. Doba evidence, po kterou pojištěnci nenáležela podpora, se postupně nasčítává, až dosáhne celkem 3 let, přičemž je nerozhodné, jak dlouhé období je mezi jednotlivými úseky, po které byl pojištěnec v evidenci úřadu práce. V posuzované věci byly dle žalované v osobním listu důchodového pojištění žalobce zachyceny všechny doby pojištění v souladu s uvedenými zásadami, přičemž součet veškerých dob evidence na úřadu práce, při nichž žalobci nenáležela podpora, představuje celkem 1095 dnů, tj. 3 roky. Dále byly v plném rozsahu žalobci započteny doby evidence u úřadu práce, během nichž podporu pobíral.

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2016. V žalobě namítal, že žalovaná věc nesprávně právně posoudila. Dle žalobce se pro nárok na starobní důchod započítává doba od jeho 15 let, tj. 45 let, nikoli 35 let, jak tvrdí žalovaná. Dále namítal, že mu žalovaná nezapočítala náhradní dobu pojištění v délce 1,5 roku do 18 let, ani dobu 7 let pobírání invalidního důchodu II. stupně. Uvedl, že se právní předpisy sice často mění, avšak žalovaná si z nich vybírá, co se jí hodí.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad jeho rámec uvedla, že podle § 5 odst. 2 písm. f) ZDP jsou účastní na důchodovém pojištění pouze poživatelé invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně. Proto požadovala zamítnutí žaloby.

V replice, doručené soudu dne 31. 5. 2016, žalobce namítl, že mu nebyla započítána ani doba 7 měsíců, které odpracoval.

V podání, doručeném soudu dne 21. 4. 2017, jímž žalobce omlouval svou nepřítomnost jednání soudu, znovu namítl, že se starobní důchod započítává od 15

let života, avšak mu nebylo započítáno 14 měsíců od 15 do 18 let, toliko je započítáno 16 měsíců, které odpracoval. K započítání doby evidence na úřadu práce do doby pojištění uvedl, že není pravdivé tvrzení žalované, že se započítávají toliko 3 roky, neboť od roku 2000 se dlouhodobě nezaměstnaným započítává doba evidence u úřadu práce v plném rozsahu. Doba pobírání invalidního důchodu II. stupně se do roku 2000 započítávala v plném rozsahu, od roku 2000 se krátí na polovinu

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud předně uvádí, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala těmi skutečnostmi, které žalobce uvedl v námitkách, kde konkrétně namítal toliko nezapočtení 7 let doby evidence úřadu práce. S touto námitkou se žalovaná vypořádala podrobně a zcela dostatečně, a to citací § 5 odst. 2 písm. a) ZDP ve znění účinném ke dni svého rozhodování, který poté žalovaná srozumitelně gramaticky vyložila a aplikovala na posuzovanou věc.

Žalobce se mylí, pokud tvrdí, že se od roku 2000 dlouhodobě nezaměstnaným započítává jako doba pojištění doba evidence u úřadu práce v plném rozsahu.

Podle § 5 odst. 2 písm. a) ZDP ve znění účinném do 16. 6. 2016, tj. ve znění zákona č. 377/2015 Sb., *jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.*

Žalovaná interpretovala i aplikovala citované ustanovení zcela přiléhavě. Citované ustanovení rozlišuje účast na důchodovém pojištění u osob, které jsou evidovány jako uchazeči o zaměstnání, a to na dva případy. V prvním případě se jedná o osoby, kterým náleží podpora, jimž je doba evidence u úřadu práce skutečně hodnocena jako doba pojištění v plném rozsahu. V druhém případě se však jedná o osoby, kterým podpora nenáleží, a těm se do doby pojištění započítává toliko doba evidence nejvýše po dobu 3 let, počítáno zpětně ode dne vzniku nároku na důchod. Stejná úprava, tj. omezení možnosti započíst jako náhradní dobu pojištění dobu evidence u úřadu práce bez nároku na podporu, byla obsažena i v § 5 odst. 1

písm. n) ZDP ve znění účinném do 31. 12. 1999 a po roce 2000 zůstala v obsahově nezměněném znění v § 5 odst. 1 písm. n) ZDP až do 1. 1. 2014, kdy bylo toto ustanovení (obsahově opět nezměněné) přesunuto do § 5 odst. 2 písm. a) ZDP.

Porovnáním obsahu osobního listu důchodového pojištění žalobce s potvrzeními úřadu práce, které žalobce předložil k námitkám, předně vyplývá, že v souladu s citovaným § 5 odst. 2 písm. a) ZDP byla žalobci jako doba pojištění v plném rozsahu 181 dnů započítána doba od 2. 11. 2000 do 1. 5. 2001. Dále z potvrzení úřadu práce, které žalobce předložil, vyplývá, že byl žalobce evidován jako uchazeč o zaměstnání, avšak bez poskytování podpory, v obdobích od 12. 11. 2001 do 5. 10. 2008 a od 1. 4. 2009 dosud (tj. minimálně do dne 12. 2. 2016, kdy bylo potvrzení vystaveno). Z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že jako tzv. náhradní doba pojištění ve smyslu § 12 odst. 1 ZDP byla žalobci do celkové doby pojištění započítána doba, kdy byl žalobce v evidenci úřadu práce bez nároku na podporu, a to období 348 dnů od 18. 1. 2013 do 31. 12. 2013, 365 dnů od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, 365 dnů od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 a 17 dnů od 1. 1. 2016 do 17. 1. 2016, celkem tedy 1095 dnů, tj. 3 x 365 dnů, tj. 3 roky. V souladu s citovaným § 5 odst. 2 písm. a) ZDP žalovaná zjišťovala započitatelnou dobu 3 let zpětně ode dne, kdy žalobce požadoval přiznání nároku na důchod, tj. od 18. 1. 2016. Doba od 1. 4. 2009 do 17. 1. 2013 ani doba od 12. 11. 2001 do 5. 10. 2008, po které byl žalobce rovněž evidován jako uchazeč o zaměstnání u úřadu práce bez nároku na podporu, tudíž již započítána do doby pojištění být nemohla. Žalovaná tedy postupovala při zohledňování dob, po které byl žalobce evidován u úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, zcela v souladu se ZDP.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že žalobce možná dovozuje své tvrzení o povinnosti započítat dobu evidence u úřadu práce do doby pojištění v plném rozsahu z § 6 ZDP, který v odst. 1 písm. a) uvádí, že *pojištění jsou účastny též osoby starší 18 let, jestliže podaly přihlášku k účasti na pojištění a účast na pojištění se týká doby jejich vedení v evidenci krajské pobočky Úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání, pokud jim po dobu této evidence nenáleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci*. Citované ustanovení však dopadá toliko na tzv. dobrovolnou účast na důchodovém pojištění, kterou využívají osoby samostatně výdělečně činné, které podají přihlášku k účasti na pojištění a platí pojistné. V takovém případě jim je do doby pojištění započítána doba, po kterou byly evidovány u úřadu práce bez nároku na podporu, v plném rozsahu. Citovaná úprava však na žalobce nedopadá, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by byl žalobce v předmětné době účasten na důchodovém pojištění ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) ZDP.

Stejně mylné je také tvrzení žalobce, že se započítává do doby pojištění doba, po kterou byl žadatel poživitelem invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně, neboť podle § 5 odst. 2 písm. f) ZDP ve znění účinném do 16. 6. 2016, *jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále poživitelé invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně [§ 39 odst. 2 písm. c)] z českého pojištění, a to do dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod podle § 32; za poživitele invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně se pro účely účasti na pojištění považují též osoby, které nepobírají tento důchod,*

avšak splňují podmínky nároku na tento důchod a pobírají výsluhový příspěvek podle zvláštních zákonů. Do 31. 12. 2009 se jako doba pojištění hodnotila doba požívání tzv. plného invalidního důchodu (viz § 5 odst. 1 písm. t) ZDP ve znění účinném do 31. 12. 2009), kdy došlo ke změně terminologie. Žalovaná tudíž nepochybila, pokud dobu požívání invalidního důvodu pro invaliditu II. stupně žalobcem nezapočítala do doby pojištění.

Ke zbylým námitkám stran nezapočítání některých dob pojištění, ať již před 18. rokem života nebo z doby pozdější, není krajský soud s to se jakkoli vyjádřit, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo lze dovodit, o jaké konkrétní doby se mělo jednat a z jakého důvodu se mělo jednat o doby pojištění ve smyslu ZDP.

S ohledem na skutečnost, že žalobní body byly shledány nedůvodnými, soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. a § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 24. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně